

Józef Maroszek - prace badawcze, konstrukcyjne i publikacje

Józef Maroszek rozpoczął działalność badawczą i konstrukcyjną w Instytucie Technicznym Uzbrojenia w Zielonce w okresie przedwojennym. Działalność tę kontynuował jako pracownik naukowo-dydaktyczny Politechniki Warszawskiej w latach powojennych. W okresie pracy na Uczelni opracował i opublikował skrypty akademickie.

Ważniejsze prace i publikacje

Lata 1930 – 1932

„Drgania luf małokalibrowych” – opracowanie dla Instytutu Badań Materiałów Uzbrojenia;

Lata 1930 – 1932

„Wykorzystanie energii kinetycznej gazów prochowych” – opracowanie dla Instytutu Badań Materiałów Uzbrojenia;

Lata 1935 – 1937

„Wpływ dużych prędkości na przebijalność płyt pancernych” – opracowanie dla Ministerstwa Spraw Wojskowych;

Lata 1937 – 1939

„Wzmocnienie odrzutu broni strzeleckiej” – opracowanie dla Ministerstwa Spraw Wojskowych;

Lata 1955 – 1957

„Wpływ kąta rozwarcia śrub M12 na ich wytrzymałość zmęczeniową” – praca badawcza;

Lata 1955 – 1958

„Możliwość uzyskania powłoki kadmowej o jednakowej grubości na gwintach metrycznych” – praca badawcza – założenia do projektu normy;

Lata 1958 – 1961

„Gwinty metryczne, tolerancje i pasowania” – opracowanie normalizacyjne do projektu normy;
„Koła i przekładnie zębate ewolwentowe. Dokładność wykonania” – opracowanie normalizacyjne do projektu normy.

Prace konstrukcyjne

Prace konstrukcyjne J. Maroszek prowadził w okresie pracy w Instytucie Technicznym Uzbrojenia. Były to następujące konstrukcje: karabin kp-32, karabin przeciwpancerny wz. 35 o kryptonimie Ur-2, karabin samopowtarzalny M38 oraz prace dostosowujące ckm wz. 30 i rkm wz. 28 do strzelania amunicją sportową kalibru .22 z bocznym zapłonem, w celu obniżenia kosztów szkolenia strzelców. J. Maroszek brał również udział w opracowaniu konstrukcji granatnika wz. 36.